

разполагаше съ най-новитѣ леки и тежки оржия, годни за села и градове, за балкани и полета, за всѣкакви укрепления и позиции.

Възстанието трая почти цѣла година. То започна на 16 септ. 1875 г., въ Стара Загора, прекъсна презъ зимата, избухна наново на 20 априль 1876 година, и продължи до есента сжщата година. Кога по-силно, кога по-слабо, бунтовниятъ огнь все пламтѣше. Загинаха надъ 15,000 българи и българки, изгорени бѣха нѣколко града и около сто села. Избити и избесени бѣха най-главнитѣ хванати живи апостоли и водачи на възстанието, а именно: отъ Стара Загора, Колю Ганчевъ, братята Михаилъ и Георги Жекови, отъ Копривщица: Найдень п. Стояновъ, Георги Бенковски, Тодоръ Каблешковъ, отъ Шуменъ—Панайотъ Воловъ, отъ Сливенъ—Георги Икономовъ, отъ Търново—Иванъ Пановъ, отъ Русе Г. Обретеновъ, отъ Арбанаси (Драгостиня), отъ Горна Джумая—Георги Измирлиевъ, отъ Габрово—попъ Харитонъ, Цанко Дюзтабановъ, Якимъ Цанковъ, отъ Севлиево—Стефанъ Пешевъ и Йонко Карагьозовъ, отъ Ловечъ—Тодоръ Кирковъ, отъ Бѣла Черква—Бачо Киро и много други бележити селяни, граждани, юнаци и войводи българи.

Вѣнецъ на всичко бѣ загиването на славния войвода и поетъ *Христо Ботевъ* на върха Вола въ Врачанския балканъ, съ неговата храбра чета. Хванати, осждени и пратени по затворитѣ въ Мала Азия и по островитѣ хиляди хора. Онѣзи, що бѣха сполучили да се избавятъ отъ ножа и куршума на турцитѣ, не сключиха миръ съ султана, а отидоха въ чужбина. Едни въ Сърбия, втори въ Влашко, трети въ Русия, и тамъ продължиха да работятъ за освобождението на България.

Съчувствие отъ чужденцитѣ

Голѣмото възстание въ България развълнува цѣлъ свѣтъ. Турцитѣ поискаха да скриятъ това, що бѣ станало. Съ телеграми, съ писма, съ пратеници предъ ве